

ved i Tide at bringe Opholdet til Ophør kan hindre, at en her født Udlænding i Strid med det danske Samfunds Interesser bliver dansk Statsborger«, og man kan ikke sikre, at de »paagældende Personer gennem deres Opvækst i Danmark har opnaaet en saadan Tilknytning til det danske Samfund og dansk Kultur, at det er naturligt at tillægge dem dansk Indfødsret (...). Gennem tysk-nazistisk Skolegang, gennem Medlemskab i Hitler-Jugend og lignende Organisationer og i det hele taget gennem en yderligtgaende Aktivisering af de her bosatte Tyskeres tysknationale Indstilling har man bevidst modarbejdet en Paavirkning i dansk Aand og bestræbt sig for at bevare de paagældende som Medlemmer af det tyske Folk«.

Bestemmelsen i § 3, stk. 3, er ikke ændret siden. Bestemmelsen har kun været anvendt i forbindelse med Danmarks militære deltagelse i den multinationale indsats i Irak. Irakiske statsborgere i Danmark kunne således ikke opnå dansk indfødsret ved erklæring i perioden 2. april 2003 til 22. maj 2003.

Bestemmelsen sigter på en form for krigsførelse, som vel næppe i dag bliver aktuel for Danmarks vedkommende. Danmark deltager således i dag kun i væbnede konflikter, som ikke udgør nogen trussel for Danmarks suverænitet. Bestemmelsen sigter endvidere på situationer, hvor udenlandske statsborgere i Danmark repræsenterer eller på anden måde er loyale over for et land, Danmark fører »krig« mod. Det kan give anledning til tvivl, i hvilket omfang personer, som er flygtet fra det pågældende land, vil være dette.

Bestemmelsen må i dag anses for utidssvarende. Ved den foreslåede begrænsning af § 3 til nordiske statsborgere vil bestemmelsen i § 3, stk. 3, samtidig blive overflødig. Bestemmelsen foreslås derfor ophævet.

4.2. *Frakendelse af dansk indfødsret*

4.2.1. Statsborgerskab er det retlige bånd mellem et individ og en stat og konstituerer gensidige rettigheder og forpligtelser mellem individet og staten.

Statsborgerskab er udtryk for et særligt tilhørsforhold til et land og kendetegnet ved, at statsborgere i et land har særlige rettigheder i forhold til udlændinge i landet. I Danmark indebærer statsborgerskab bl.a. særlige rettigheder i relation til demokratisk deltagelse, og det følger således af grundlovens § 29 og § 30, at valgbarhed og stemmeret til Folketinget forudsætter dansk indfødsret. Dansk indfødsret giver endvidere særlige rettigheder i relation til diplomatisk bistand, udstedelse af pas samt muligheden for at besætte visse offentlige hverv. Dansk indfødsret giver en ubetinget ret til at blive i eller tage ophold i Danmark.

Dansk indfødsret og de særlige rettigheder, der er knyttet hertil, må forudsætte loyalitet over for Danmark og vitale interesser for det danske samfund.

Bliver en person dømt for forbrydelser mod statens selvstændighed eller sikkerhed, statsforfatningen eller de øverste statsmyndigheder m.v., har den pågældende efter regeringens og Dansk Folkepartis opfattelse vist sig illoyal over for Danmark og vitale danske interesser på en sådan måde, at der bør være mulighed for at frakende den pågældende dansk indfødsret. Der kan henvises til den foreslåede nye bestemmelse § 8 B.

4.2.2. Den foreslåede bestemmelse § 8 B om frakendelse af dansk indfødsret omfatter alle personer med dansk indfødsret. Den måde, dansk indfødsret er erhvervet på, udelukker således ikke på forhånd nogen fra at være omfattet af bestemmelsen. Dansk indfødsret kan erhverves ved fødsel (indfødsretslovens § 1), ved forældrenes indgåelse af ægteskab (lovens § 2) ved adoption (lovens § 2 A), ved erklæring (lovens § 3 m.v.) eller ved Folketingets vedtagelse af et lovforslag om indfødsrets meddelelse (naturalisation).

Afgrænsningen af bestemmelsen er hermed i overensstemmelse med princippet i Den europæiske konvention om statsborgerretten om ikke at gøre forskel på statsborgere, der har erhvervet indfødsret ved fødslen eller efterfølgende. Der kan henvises til det ovenfor under pkt. 3.2.1 anførte.

En anden væsentlig begrundelse for den foreslåede afgrænsning er, at måden, dansk indfødsret er erhvervet på, ikke altid i sig selv siger noget afgørende om en persons tilknytning her til landet. Dette skal sammenholdes med, at almindelige betragtninger om proportionalitet må indgå i vurderingen af, om en person skal frakendes dansk indfødsret, og en persons tilknytningen her til landet kan i den forbindelse både tale afgørende for eller imod, at indfødsret frakendes. Der kan i øvrigt om denne proportionalitetsafvejning henvises til det nedenfor under pkt. 4.2.5 anførte.

Indfødsretsloven bygger på afstammingsprincippet. Hovedreglen fremgår af indfødsretslovens § 1, stk. 1, 1. pkt., hvorefter et barn erhverver dansk indfødsret ved fødslen, hvis faderen eller moderen er dansk. Dette gælder, uanset på hvilken måde forældrene selv har erhvervet dansk indfødsret. Er barnets forældre ikke gift, og er kun faderen dansk, erhverver barnet dog kun dansk indfødsret, hvis det er født her i riget, jf. lovens § 1, stk. 1, 2. pkt.

Bestemmelsen i indfødsretslovens § 1 indebærer, at en person kan have dansk indfødsret i kraft af sin afstamning, men samtidig opholde sig det meste af livet i udlandet og alene have en meget begrænset tilknyt-